

6. Veľkonočná nedeľa A

*Otec vám dá iného Zástancu,
aby zostal s vami naveky. (porov. Jn 14,16)*

Prvé čítanie

Skutky apoštolov 8,5-8.14-17

Filip prišiel do mesta Samarie a ohlasoval im Krista. Zástupy ľudu pozorne a jednomyseľne sledovali, čo Filip hovoril, pretože počuli i videli, že robí zázraky.

Z mnohých posadnutých totiž s veľkým krikom vychádzali nečistí duchovia a mnohí ochrnutí a chromí ozdraveli. A tak v meste nastala veľká radosť.

Keď sa apoštoli v Jeruzaleme dozvedeli, že Samaria prijala Božie slovo, vyslali k nim Petra a Jána. Oni ta zašli a modlili sa za nich, aby prijali Ducha Svätého. Lebo na nikoho z nich ešte nezostúpil, boli iba pokrstení v mene Pána Ježiša. Potom vkladali na nich ruky a oni prijali Ducha Svätého.

Druhé čítanie

1. Petrov list 3,15-18

Milovaní, chráňte si v srdci posvätnú úctu ku Kristovi, Pánovi, a buďte stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť vašu nádej.

Pravda, robte to skromne, úctivo a s čistým svedomím, aby sa tí, čo tupia váš dobrý život v Kristovi, zahanbili práve v tom, v čom vás osočujú. Je totiž lepšie trpieť za dobré skutky, ak je to Božia vôľa, ako za zlé. Veď aj Kristus raz zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu. Podľa tela bol usmrtený, ale Duchom oživený.

Evanjelium

Ján 14,15-21

Ježiš povedal svojim učeníkom: "Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania. A ja budem prosiť Otca a dá vám iného Zástancu, aby zostal s vami naveky – Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať,

pretože ho nevidí ani nepozná. Vy ho poznáte, pretože prebýva s vami a bude vo vás.

Nenechám vás ako siroty, prídem k vám. Ešte malú chvíľku a svet ma už neuvidí ; ale vy ma uvidíte, pretože ja žijem a aj vy budete žiť. V ten deň spoznáte, že ja som vo svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás.

Kto prijal moje prikázania a zachováva ich, ten ma miluje. A toho, kto miluje mňa, bude milovať môj Otec; i ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého."

Na zamyslenie

"Budte stále pripravení obhájiť sa pred každým, kto vás vyzýva zdôvodniť nádej, ktorá je vo vás." (1 Pt 3,15) Takto to stojí dnes v druhom čítaní. Ako môže táto veta priniesť do nášho života ovocie bez toho, že by vyústila do nezdravo výraznej, intenzívnej a zle chápanej misionárskej činnosti? Práve počas Veľkonočného obdobia, keď 50 dní oslavujeme Ježišovo vzkriesenie, našu vieru v to, že život zvíťazil nad smrťou, je zvlášť veľmi potrebná nádej, vďaka ktorej môžeme oslavovať túto veľkú udalosť.

Najprv je to výzva pre nás samých uvedomiť si, aká je to nádej v nás, ktorá nás naplňa. Dnešné evanjelium nás vedie k základu našej nádeje. "Ak ma milujete, budete zachovávať moje prikázania." (Jn 14,15) píše sa tu, pričom evanjelistovi Jánovi neustále ide o vzťah lásky ku Kristovi, a nie o poslušnosť voči zákonu a morálnym predpisom. Na to, aby sme si uchránili tento vzťah lásky, a aby sme upevňovali spojenie s Kristom, je potrebné počúvanie jeho posolstva s takým srdcom, ktoré je schopné rozlíšiť ten jemný nevtieravý hlas Boží v tom veľkom množstve hlučných hlasov sveta. Na túto úlohu nie sme však sami, nemusíme ju vedieť zvládnuť vlastnými silami. "On (Boh) vám dá iného Tešiteľa, aby zostal s vami naveky." (Jn 14,16) sľubuje Ježiš. Táto pomoc, tento "Duch pravdy" je ten, ktorý nás chce obdarovať vernosťou, spoľahlivosťou, vnútornou otvorenosťou a neúnavnou túžbou po tom dôležitom. Vďaka nemu zaujmeme postoje, ktoré nám umožnia vidieť a počúvať srdcom a tak, aby sme prišli k životu v plnosti nesenom práve nádejou.

Veríme skutočne v túto nádej, ktorá je Božím darom, a ktorú musíme rozlišovať od vlastných predstáv a fantázií? Darí sa nám ju skutočne žiť? Len ten, kto žije v milujúcom vzťahu, môže nádej aj skutočne vierohodne potvrdiť. Toto nepotrebuje veľké slová. Stačí jeden pohľad na človeka, ktorý je naplnený touto darovanou nádejou, ktorý ňou žije a je ňou preniknutý. Tu môžu slová možno viac pokaziť, ako niečo vybudovať. Chráňme sa nesprávne chápaného "misionárstva" v každý čas a na každom mieste! Nútiť každému človeku bez opýtania svoju vlastnú náboženskú skúsenosť a životnú formu nie je v žiadnom prípade tým správnym svedectvom, ba naopak vybuduje sa tak pravdepodobne viac múrov ako otvorí cestu ku Kristovi.

Napriek tomu sa môžeme ocitnúť v situáciách, kedy sa nás dôrazne spýtajú na nádej, ktorá nás naplňa. Dávajme potom pozor, aby sme otázky ľudí zobrali vážne, aby sme počuli tú skutočnú túžbu skrývajúcu sa za nimi, a aby sme ich neprikryli povrchnými, lacnými náboženskými rečami. Neprerušujme rozhovor s tými, ktorí otvorene vyjadria svoju skepsu. Chráňme sa ignorantstva alebo opovrhovania tými, ktorí si vybrali inú životnú cestu. Hovorme úplne otvorene o presvedčení a nádeji, ktorá nás ženie. To všetko však vždy plní opatrnosti, pokory a rešpektu pred životným spôsobom toho druhého mysliac vždy na to, že stredobodom má byť Kristus a jeho posolstvo, a nie naša osoba! Nezabúdajme tiež pri tom tiež na to, že náš praktický život je oveľa silnejšou a presvedčivejšou odpoveďou ako naše slová. Predovšetkým v tom sa preukazuje misionárska charizma kresťanstva.